

Euroopa Kohus jättis rahuldamata Slovak Telekom ja Deutsche Telekom apellatsioonkaebused Üldkohtu otsuste peale, mis käsitlesid konkurentsivastast tegevust Slovakkia telekommunikatsiooniturul

Seega jäid muutmata trahvisumma 38 061 963 eurot, mille maksmise kohustus määrati neile kahele ettevõtjale solidaarselt, ning trahvisumma 19 030 981 eurot, mille maksmise kohustus oli ainult Deutsche Telekomil

Slovak Telekom a.s. (ST) pakub Slovakkia telekommunikatsiooniturgu valitseva operaatorina vasepõhiste ja mobiilsidevõrkude kaudu lairibaühenduse teenuseid. ST võrgud hõlmavad ka „kliendiliine“, st füüsilisi juhtmeid, mis ühendavad abonendi sidevõrgu lõpp-punkti peajaotlaga tavatelefonivõrgus.

Riigi turuanalüüsi tulemusel võttis Slovakkia telekommunikatsioonivaldkonna reguleeriv asutus 8. märtsil 2005 vastu otsuse, milles määratles ST märkimisväärse turujõuga operaatoriks kliendiliinile eraldatud juurdepääsu pakkumise hulgiturul. Sellest tulenevalt oli ST liidu õigusraamistiku¹ alusel kohustatud võimaldama alternatiivsetel operaatoritel kasutada talle kuuluvat kliendiliini, et lubada uutel turuletulijatel seeläbi seda infrastruktuuri lõpptarbijatele oma teenuste pakkumiseks kasutada.

Komisjon võttis 15. oktoobril 2014 vastu otsuse, milles määras ST-le ja tema emaettevõtjale Deutsche Telekom AG (DT) sanktsiooni turgu valitseva seisundi kuritarvitamise eest Slovakkia lairibaühenduse teenuste turul, piirates alternatiivsete operaatorite juurdepääsu enda kliendiliinile aastatel 2005–2010 (edaspidi „vaidlusalune otsus“). Konkreetsemalt heitis komisjon ST-le ja DT-le ette ELTL artikli 102 rikkumist, mis seisnes eraldamisega seotud ST standardpakkumises ebaõiglaste tingimuste ja korra kehtestamises ning ebaõiglaste hindade kohaldamises, mis ei võimalda sama tõhusal operaatoril kui ST, kes tugineb selle operaatori kliendiliinile eraldatud juurdepääsu pakkumisele hulgitasandil, dubleerida selle operaatori pakutavaid ja teenuseid kahju kandmata. Seetõttu määras komisjon selle rikkumise eest esiteks ST-le ja DT-le solidaarselt trahvi 38 838 000 eurot ning teiseks DT-le trahvi 31 070 000 eurot.

Üldkohus tühistas 13. detsembri 2018. aasta kohtuotsustega Deutsche Telekom vs. komisjon ja Slovak Telekom vs. komisjon² osaliselt vaidlusaluse otsuse, määrates ST-le ja DT-le solidaarselt trahvisummaks 38 061 963 eurot ning ainult DT-le trahvisummaks 19 030 981 eurot.

Euroopa Kohus **jättis ST ja DT apellatsioonkaebused rahuldamata** ja täpsustas sellega seoses Bronneri kohtuotsuse³ ulatust ELTL artikli 102 rikkumise kvalifitseerimisel olukorras, kus turgu valitsev

¹ Selleks on eelkõige Euroopa Parlamendi ja nõukogu 18. detsembri 2000. aasta määrus (EÜ) nr 2887/2000, mis käsitleb eraldatud juurdepääsu kliendiliinile (EÜT 2000, L 336, lk 4; ELT eriväljaanne 13/26, lk 83) ja Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiiv 2002/21/EÜ elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste ühise reguleeriva raamistiku kohta (EÜT 2002, L 108, lk 33; ELT eriväljaanne 13/29, lk 349).

² Üldkohtu 13. detsembri 2018. aasta kohtuotsused Deutsche Telekom vs. komisjon, [T-827/14](#), ja Slovak Telekom vs. komisjon, [T-851/14](#); vt ka pressiteade [nr 196/18](#).

³ Euroopa Kohtu 26. novembri 1998. aasta kohtuotsus Bronner, [C-7/97](#); vt ka pressiteade [nr 72/98](#).

ettevõtja keeldub andmast oma infrastruktuurile juurdepääsu. Nimetatud kohtuotsuses oli Euroopa Kohus määranud kindlaks kõrgema künnise kuritarvitava laadi tuvastamiseks tegevuse puhul, mis seisneb turgu valitseva ettevõtja keeldumises anda konkureerivatele ettevõtjatele tema infrastruktuurile juurdepääsu.

Euroopa Kohtu hinnang

Euroopa Kohus tõi kõigepealt välja, et ettevõtjal, isegi kui tal on turgu valitsev seisund, on põhimõtteliselt vabadus keelduda lepingu sõlmimisest ja kasutada omaenda vajadusteks arendatud infrastruktuuri. Turgu valitsevale ettevõtjale konkurendiga lepingu sõlmimisest keeldumises seisneva kuritarvitamise tõttu pandud kohustus selle konkurendiga leping sõlmida, et anda sellele konkurendile juurdepääs oma infrastruktuurile, kahjustab seetõttu oluliselt turgu valitseva ettevõtja lepingu sõlmimise vabadust ja omandiõigust. Seega saab juhul, kui turgu valitsev ettevõtja keeldub andmast juurdepääsu oma infrastruktuurile, otsus kohustada seda ettevõtjat oma konkurentidele juurdepääsu andma olla konkurentsipoliitika seisukohast põhjendatud vaid siis, kui turgu valitseval ettevõtjal on asjaomasel turul kindel kontroll.

Euroopa Kohus täpsustas seejärel, et Bronneri kohtuotsuses ette nähtud tingimuste ja eelkõige kolmanda tingimuse kohaldamine võimaldab kindlaks teha, kas vastaval ettevõtjal on tänu sellele infrastruktuurile selline kontroll. Selle kohtuotsuse kohaselt võib turgu valitsev ettevõtja olla sunnitud andma konkurendile juurdepääsu infrastruktuurile, mille ta on välja arendanud oma tegevuse tarbeks, ainult siis, kui esiteks võiks keeldumine juurdepääsu taotleja konkurentsist täiesti kõrvaldada, kui teiseks ei saaks seda keeldumist objektiivselt põhjendada, ning kui kolmandaks on selline juurdepääs konkureeriva ettevõtja tegevuseks hädavajalik selles mõttes, et sellel infrastruktuuril ei oleks ühtegi tegelikku ega potentsiaalset alternatiivi.

Seevastu juhul, kui turgu valitsev ettevõtja annab oma infrastruktuurile juurdepääsu, kuid näeb selle juurdepääsu suhtes ette ebaõiglased tingimused, ei ole Bronneri kohtuotsuses seatud tingimused kohaldatavad. Nimelt, kuigi selline tegevus võib olla kuritarvituslik, sest see võib tekitada asjaomastel turgudel konkurentsivastast mõju, ei saa seda samastada keeldumisega anda konkurendile infrastruktuurile juurdepääsu, kuna pädev konkurentsiamet ei saa seda ettevõtjat kohustada andma oma infrastruktuurile juurdepääsu, sest selline juurdepääs on juba antud. **Meetmed, mida tuleb sellises kontekstis võtta, riivavad seega turgu valitseva ettevõtja lepingu sõlmimise vabadust ja omandiõigust vähem** kui asjaolu, et ettevõtjat kohustatakse andma oma infrastruktuurile juurdepääsu, kui ta on hoidnud seda oma tegevuse tarbeks.

Arvestades liidu õiguse raamistikku, millega kohustatakse STd andma konkureerivatele ettevõtjatele oma kliendiliinile juurdepääsu, märkis Euroopa Kohus, et kogu käesolevas asjas tuvastatud rikkumisperioodil ei tohtinud see Slovakkia telekommunikatsioonioperaator keelduda ning ta tegelikult ka ei keeldunud juurdepääsu andmisest oma kliendiliinile. ST määras vaidlusaluses otsuses ette heidetud juurdepääsu tingimused ja korra kindlaks, kasutades otsuste tegemisel sõltumatust seoses juurdepääsu andmise vormiga. Kuna need juurdepääsu tingimused ja kord ei olnud juurdepääsu andmisest keeldumine, mis on võrreldav Bronneri kohtuotsuse esemeks olnud tingimustega, siis **ei olnud Euroopa Kohtu poolt selles asjas kohaldatud tingimused käesolevas asjas kohaldatavad**. Vastupidi ST ja DT argumentidele **ei olnud komisjon seega kohustatud tõendama, et juurdepääs ST kliendiliinile oli konkurentidest operaatorite sisenemiseks sellele turule hädavajalik, et kvalifitseerida ette heidetud tingimused ja kord turgu valitseva seisundi kuritarvituseks**.

Kuna tagasi lükati ka muud ST ja DT väited eelkõige hinnangu kohta, mis puudutavad ST hinnakujundust, mis tõi kaasa hinnakruvi, ja rikkumise süüspandavust DT-le kui ematettevõtjale, siis **jättis Euroopa Kohus apellatsioonkaebused tervikuna rahuldamata**.

MÄRKUS: Euroopa Kohtule võib esitada õigusküsimustega piirduva apellatsioonkaebuse Üldkohtu otsuse või määruse peale. Üldjuhul ei ole apellatsioonkaebusel peatavat toimet. Kui apellatsioonkaebus on vastuvõetav ja põhjendatud, tühistab Euroopa Kohus Üldkohtu lahendi. Kui menetlusstaadium seda lubab, võib Euroopa Kohus teha ise asja suhtes lõpliku kohtuotsuse. Vastasel juhul suunab ta asja tagasi Üldkohtusse, kes on seotud Euroopa Kohtu poolt apellatsioonimenetluses tehtud otsusega.

Ajakirjandusele mõeldud mitteametlik dokument, mis ei ole Euroopa Kohtule siduv.

Otsuste([C-152/19 P](#) ja [C-165/19 P](#)) terviktekstid on CURIA veebileheküljel alates selle kuulutamise päevast.

Täiendavat teavet annab Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127.